

Česká kuchyně? To byl pro mě šok,
říká Němec

Právník Arthur Braun se do Česka přistěhoval ze sousedního Německa. Vadí mu korupce a neetické chování, tvrdí ale, že Češi mají velký smysl pro humor a umí improvizovat. Server Lidovky.cz přináší další díl seriálu Český šok.

Lidovky.cz: Co vás na Česku nejvíc překvapilo při vaší první návštěvě?

Do Československa jsem poprvé přijel na podzim v roce 1988 s delegací studentů práv z Pasova. Nahlédl jsem do šedivého a dosud nepoznaného světa za neprostupně uzavřenými hranicemi, přestože jsem vyrůstal jenom 30 km na Západě. Přihlíželi jsme protikomunistické demonstraci na Staromáku, která se konala 28. října při příležitosti 70. výročí vzniku Československa. Trochu absurdní bylo, že ten samý večer, kdy na Národní třídě vládla vodní děla, my jsme byli jako zahraniční delegace na rozlučkovém rautu na Žofíně a jedli jsem tam tropické ovoce a dva týdny poté jsme hladoví ukradli několik jablek na Petříně, protože jsme nedostali stravenky na první víkend.

Lidovky.cz: Kdy jste se rozhodl, že tu **chcete zůstat nastálo? Co vás k tomu vedlo?**

V roce 1990 jsem jako první západoevropský student **získal** stipendium na Karlově univerzitě, kde jsem studoval práva. Po ukončení státních zkoušek v Německu a praxi v pražské advokátní kanceláři v roce 1994 jsem několik měsíců pracoval v jedné mnichovské kanceláři. V roce 1995 jsem se opět vrátil do Prahy, kde měla tato mnichovská kancelář svoji pobočku. Po třech letech jsem se rozhodl zde zůstat místo toho, abych se vrátil do Mnichova nebo Frankfurtu. Z pohledu Bavoráka, který rád to lyžuje, to bylo možná překvapivé rozhodnutí, ale vedla mě k němu především širší a pestřejší **práce** v **Praze**. Pro podobně zajímavé **klienty** v Německu bych mohl pracovat například ve Frankfurtu či v Mnichově, ale tam jsou takové kanceláře mnohem větší. Velikost firmy o třeba třech stech právnících vede k jejich úzké specializaci. Práce v Čechách naopak, dle mé zkušenosti, umožňuje zachovat si širší spektrum zájmů v oblasti práva a to mi vyhovuje. Můžeme si jako advokátní kancelář budovat i osobnější přístup ke klientovi díky znalosti lokálního prostředí, přitom jsem však mezinárodní, neboť poskytujeme služby na špičkové evropské úrovni a konečně jako Bavorák si cítím velice blízko české mentalitě.

Lidovky.cz: Co vám na Češích

nejvíc vadí?

Vadí mi, jak málo zde lidé mají smysl pro občanskou společnost. Jak málo se angažují sociálně, v oblasti spolků, charitativních nebo i církevních uskupení. Pořád čekají, že za ně někdo něco vyřeší, místo toho, aby se toho ujali sami. Typickým příkladem je úklid zasněžených chodníků. Místo, aby si každý uklidil chodník před svým domem, i když patří městu, protože tam sám chodí či jeho děti a sousedé, tak čeká, že to za něj vyřeší město. Uklízet po svých psech, to považuje za samozřejmost jen část jejich majitelů. Korupce a neetické chování v oblasti podnikání, to je další věc, která mi vadí.

Lidovky.cz: Chodil jste někdy s Češkou, jaké podle vás jsou?

Vždy mi bylo doporučováno, abych si našel českou přítelkyni a mohl si tak procvičovat svoji češtinu, ale moje tehdejší přítelkyně (z Německa) je moje dnešní manželka, takže nemohu o těchto zkušenostech hovořit. Všeobecně určitě však platí, že Češi jsou sportovní, mají smysl pro humor a umí improvizovat a najít řešení. V některých oblastech mám ale pocit, že i 23 let po revoluci mají pořád malé sebevědomí nebo strach otevřeně prosadit své zájmy, například v jednání s úřady nebo se zaměstnavateli.

Lidovky.cz: Je nějaký rozdíl v tom, jak se Češi chovají k sobě navzájem, ke starým lidem, dětem, než jak je zvykem ve vaší zemi? Jsou Češi slušní?

Žiji v Praze a stejně jako jinde, i zde platí, že hlavní město nelze úplně srovnávat se zbytkem země. Na silnicích si často někdo něco dokazuje, je bezohledný, není ochoten pustit jiného řidiče odbočit do svého pruhu. Ale určitě se mnohé zlepšilo. Na druhé straně je stále dobrým zvykem nabídnout starším lidem místo v tramvaji nebo pomoci s kočárkem i na

1 Kdo je Arthur Braun?

Arthur Braun pochází z Weidenú v Německu. Je mu 46 let. Poprvé navštívil Československo v roce 1988, jako první západoevropský student získal v roce 1990 stipendium na Karlově Univerzitě. Později studoval a pracoval v zahraničí a v roce 1995 se do Prahy opět vrátil pracovat v pobočce mnichovské advokátní kanceláře. Po třech letech se zde rozhodl zůstat natrvalo. K rozhodnutí proč zůstat ho vedla především širší a pestřejší práce v advokacii v Praze, než by tomu bylo např. ve Frankfurtu či Mnichově. Nyní pracuje jako Managing Partner v advokátní kanceláři bpv Braun Partners, kterou v roce 2006 založil spolu s několika partnery kanceláře, pro kterou dříve pracovali. Je ženatý a má 3 děti.

eskalátoru.

Lidovky.cz: Co si myslíte o českém humoru? Líbí se vám? Je hodně odlišný od toho, na který jste zvyklý?

Mám rád český humor: Švandrlíka, Škvoreckého, Švejka jsem také četl. A Járu Cimrmana znám také celého, i když dnes mají určitě složitější pozici, neboť jejich humor je velmi specifický.

Lidovky.cz: Zajímáte se o českou historii? Je v ní něco, co vás zaujalo?

Pocházím z Weidenu – z části Bavorka, která za Karla IV. patřila k „Neuböhmen – Nové Čechy“, takže naše historie má mnohé společné. Když jel Jan Hus do Kostnice na koncil, jel přes moje rodné město v Německu a byl nadšeně uvítán. Z období husitských válek nám dosud před radnicí zbyly tzv. husitské dělové koule. Husitské období patří určitě k jedněm z nejzajímavějších v české historii.

➔ ČTĚTE TAKÉ:

[Češi musí víc bojovat proti aroganci moci, říká ukrajinský právník](#)

[Češi si neustále stěžují na počasí, říká zpěvačka z Ameriky](#)

Lidovky.cz: Pijete pivo? Jak vám chutná česká kuchyně?

Ano piji. I jako Bavorák musím uznat, že je strašně dobré a chutnají mi i pšeničná piva (Weizenbier) především z nových malých pivovarů. Co se týká kuchyně – to byl jediný šok po mém příchodu do Prahy. Je velký rozdíl v tom, co se považujete za původní českou sladkost ve Vídni nebo v Bavorsku, tedy třeba bábovka nebo palačinky se v českých restauracích či pekárnách dělají úplně jinak.

Lidovky.cz: Myslíte si, že už v Česku zůstanete?

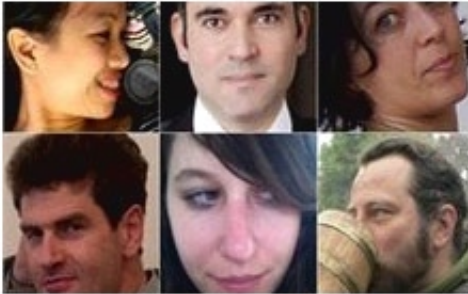
Z profesního hlediska určitě ano.

Lidovky.cz: Zajímáte se o českou politiku? Jaký na ni máte názor?

Vystudoval jsem také politické vědy a samozřejmě sleduji pravidelně politické dění. Je to překvapení, že ani v roce 2013, skoro jednu generaci po politických změnách, zde stále ještě není stabilní, racionální a předvídatelný politický systém. Jako právníci s tím dennodenně bojujeme. Na druhé straně, i v jiných zemích bývalého východního bloku to není o moc lepší, někde i mnohem horší. Mohu jenom doufat, že mladá generace se bude o politiku opět více zajímat a angažovat se a nebudou v ní vidět jen čínou, od které je lepší dát ruce pryč nebo

nebudu v něm videt jen spínu, ou ktere je lepsi dat ruce pryč nebo naopak dobrou příležitost k vlastnímu obohacení na úkor ostatních.

i Český šok

Jak se žije cizincům v Česku?
Jsou tu spokojení, nebo jim u nás něco chybí?

Pokud k nim patříte i vy a chcete se s námi podělit o svoje názory a dojmy, napište nám na adresu

internet@lidovky.cz. Uveďte svoje jméno, národnost, proč jste do Česka přišel a připojte svoji fotografii. Jako předmět zprávy uveďte "Český šok".

Lidovky.cz: Učíte se češtinu? Je pro vás v Česku její znalost nezbytná?

Česky jsem se začal učit od svého prvního pobytu v Československu v roce 1988. Stýkal jsem se i se skupinou kamarádů architektů z Brna, kteří v Bavorsku našli azyl a díky nim jsem poznal díla Milana Kundery a Ivana Klímy, ale i českého undergroundu, jež jsem si oblíbil. To mě přivedlo k touze naučit se česky a číst tyto oblíbené autory v originále. Mohl jsem číst Kunderu ve francouzštině, ale já jsem ho chtěl číst v češtině. Bez problémů se domluvím v běžném i profesním životě, ale přízvuk mi zůstane.

Lidovky.cz: Po čem se vám v Česku nejvíce stýská? Co má vaše země výjimečného?

Bavorsko je můj domov a zůstane jím. Naštěstí je velmi blízko, ne na jiném kontinentu.